



Úsměv a kupředu pravá,
levá mírně pokrčená...

Pohov, volno, sednout.
Skautské povely mi s
úsměvem udílí bratr
Jaroslav.
1945



Bez úsměvu a beze
zbraně jako poslední
za bratrance Josefem
a Janem Bahnikovými,
bratrem Jaroslavem
a bratrancem Petrem
Andrysem.
1946



S usmívající se
maminkou na jednom
z prázdninových pobytů
u Doulů na evangelické
faře v Sázavě
u Přibyslavi.
1956



Usmívání v polovině
studii na průmyslovce
v Rychnově nad Kněžnou.
1960

Pár let (mých) usmívání

... jako děti jsme s maminkou pravidelně jezdili na nedělní návštěvy k Bahnikovým do Opočna. Cesta vlakem mi vždy přišla neskutečně dlouhá. Pravidelně jsem upadal do dřímoty a v polospánku jsem si pak prý vždy pobrukoval exoticky znějící: impodus, tam-podus, impodus, tampodus... Takto specificky jsem interpretoval úderý kol vagónu na spojkách kolejnic, tenkrát ještě nesvařovaných. Bratr si mě kvůli tomu ještě po dlouhých letech dobíral, ale já si dnes myslím, že kdybych se byl býval dal na muziku, mohl jsem z toho mít stejně velký country hit, jako byl pozdější Oranžový expres.

... strejda, coby zaměstnanec státních drah, bydlel tenkrát se svojí rodinou přímo v budově opočenského nádraží, což bylo pro mne velká výhoda. Jízdu vlakem jsem jako dítě dost špatně snášel, a tak jsem vždy stačil vyběhnout do patra na jejich wc a zvracel jsem. Jakmile jsem pak po chvůli nabral zase zdravou barvu, hned jsme běželi dolů na perona celé odpoledne jsme pak s bratránkem Josefem vydrželi pozorovat šibující mašiny a zasněně čichat opojný kouř z jejich komínů.

... o každých prázdninách jsem a maminkou trávil několik dní ve vesnici Sázava u Přibyslavi na evangelické faře v rodině Doulových. Na poslední pobyt jsem se rozhodl jet už na svém zánovním kole Favorit. To už jsem navštěvoval průmyslovku a chtěl jsem být king. K překvapení všech jsem dorazil sice uřícený, ale s úsměvem na rtech dříve než maminka, která jela ten samý den, ale tradičně vlakem. Byl jsem king, ale na zpáteční cestě jsem se už jen kochal.

... za našich školních let byly ještě docela běžné a hlavně oblíbené bitvy a války mezi klukovskými partami. To jsem se v předem domluveném termínu (většinou v sobotu odpoledne, dopoledne byla ještě škola) a předem dohodnutými zbraněmi (pěstmi, klacky, pruty s jílovými kuličkami jako střelivem, praký) utkali my z „cejnarovky“, někdy posílení dobrovolníky z kopce zvaného „rozprcálov“, s gaunery ze „staráku“. Žel, nejčastěji jsme to pěkně schytili. Staroměstští chlapci byli totiž vyhlášení zlotřilci a surovci, většinou držitelé trojek z mravů. o to více jsme se těšili na podzimní „výroční“ střet. Naše řady totiž doplnili kluci Holerovi a jejich psi, kteří se vždy tou dobou vraceli s rodiči, kolotočem a houpačkami z letního turné po naší vlasti. To jsem pak „staromáky“ hnali (hlavně zásluhou vlčáka a boxera, kteří se zapojili do akce) a mohli vítězně zvolat: „Den jest náš!“

... psal se rok 1959. Začal druhý rok mého romantického dojíždění za účelem studia na rychnovské průmyslovce. Předválečné vagónky připojené za parní lokomotivu měly dřevěné, žlutě lakované lavice, okna se stahovala koženým řemenem a v létě se dalo pobývat na otevřené nástupní plošině s odklopným zábradlím. Na lokálce z Častolovic do



Vojenské usmívání
s Tomášem Ježkem
(budoucím ministrem
čs. vlády) nad zlomenou
lyží a horkým čajem
při zimních meněvrech.
1964



Záložák, četař Jiří
Suchý se usmívá s námi
základáky za pobytu
u naší roty během svého
vojenského cvičení.
1965



Usmívání s bratrem
Jaroslavem v jachetním
klubu v Ajacciu, cíli naší
expedice na Korsiku.
1971



S Josefem Joštem,
(právě se neusmívajícím)
kamarádem z dětství,
při setkání spolužáků
ze základní školy v
Třebchovicích p. O.
po dvaceti letech.
1978

Rychnova jsme si oblíbili vůz, ve kterém se v zimě topilo uhlím v kamnech stojících uprostřed, do kterých jsem si sami přikládali a pan průvodčí Michera na zastávkách vždy počkal, než se seběhli všichni, kteří chtěli jet do okresního městečka.

To už s námi také motala puberta a já si holi první vousy dědovou břitvou, a také jsem honil módu. Maminka mi ušila první texasky z modrého plátna a kapsami našitými navrch a štepováním žlutou nití a k tomu tzv. švédskou košili s atypickým střihem límečku. Obouvali jsme mokasíny, boty bez šněrování, do té doby nevídané.

Nejhnušnější den bylo úterý. to jsem ze školy přijížděl až v devět hodin večer. Naše energetika na tom nebyla dobře, večer vypínali elektrický proud, a často jsem se učil, ba dokonce kreslil výkresy, při petrolejce. Stejně mizerně n atom bylo zemědělství. Nezbyvalo, než aby mu z bryndy občas pomohla i kolní mládež. Takže po prvním „nasazení“, kdy jsem jako frekventanti základní školy brouzdali bramborovou natí a do krabiček od sirek ukládali imperialistického brouka - mandelinku, přišlo teď ruhé. Opět jsme se potáceli bramborovými řádky a sklízeli hlízy v Orlickém Záhoří na hranicích s Polskem. Nešlo však o dva tři dny. Byl to pěti nebo snad šestitýdenní souvislý pobyt přerušovaný sobotními návraty domů za účelem důkladného vykoupaní a následné návštěvy tanečních hodin. V pondělí pak znovu kýbl do ruky a s hlavou plnou dojmů z dotyků a víření s navoněnými holkami hurá do předklonu za vyurávacím čertem. Jo, to byly časy.

... myslím, že to bylo v roce 1961, kdy se v Rychnově n. Kněžnou v jízdně zámku konala okresní výstava hospodářských úspěchů místních podniků. Jako žáci průmyslovky jsme se tam střídali při dozoru u firemních expozic. Mezi jinými tam automobilka z Kvasin vystavovala tehdy nový model, slavnou Škodu Felicii. V jednu chvíli, kdy jsme se asi hodně nudili, spoližák Vláda Kozel náhle usedl do vozu, usmál se a otočil klíčkem. Netušil, že je zařazena rychlost. Jak se lekl, šlápl na nesprávný pedál a jel... Líbilo se mu to natolik, že zastavil skoro až na druhém konci jízdního. Auto ztratilo něco ze svého lesku a jedna řada výstavních stánků zůstala v troskách.

... jedna má úsměvná vzpomínka se váže k prvnímu dni vojenské služby. po ostříhání nás každého postavili v plandavých zelených trenýrkách k jedné kovové posteli se slánníkem, pěkně dohranata vycpaným slámou. Na něm byl hromádka oblečení a na samém vršku jako třešnička na dortu se vyjímal zcela nový, tvrdý, z jedné strany černý, z druhé strany světlý, čtyři centimetry široký, do roličky stočený opasek. Když jsem jej rozmotal, abych poprvé zapnul jeho lesklou přezku, na které se skvěl starý československý lvíček, brzy pak nahrazený ohavnou přezkou s vylišovanou hvězdou v barvě khaki, nechtěl jsem věřut vlastním očím. Na vnitřní straně bylo oválné fialové razítko s nápisem Bří Vitouškové, Továrna na kůže v Třebchovicích p. O. Veselá vojna začala.